

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Persona Pontificis a nemine judicatur, ex Synodo Romana sub Symmacho, & ex Ennodio. Quia Romanus Episcopus est Caput omnium Sacerdotum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

tiam Gallicanorum & Africanorum Episcoporum, potestas Romanæ Ecclesiæ asseritur, eique plenissima executionis cura demandatur: *Dirigantur in Provinciam & ad plebem Arelate consistentem à re litera; quibus absente Marciano, alius in locum ejus substituantur.* Nulla industria Novatores hoc testimonium Cypriani elevare possunt. Futilis est enim illa responsio, non deponi à Stephano Marcianum, sed deponendum declarari. Quinimo conceptis verbis Cyprianus exigit à Stephano, ut suis literis Marcianum damnet, atque adeo alium substituendum decernat.

IX. Veteri consuetudini à Concilio Nicæno firmata successit Concilij Sardicensis Decretum, quo appellationibus ad Romanam Ecclesiam modus quidam est præscriptus. Galliarum Episcopi ut Relationibus suis debitum officium apostolicæ sedis ante Nicænum Concilium impenderunt, ita & appellationibus damnatorum post Concilium Sardicense non obstiterunt. Id docet Leo I. in epistola ad Episcopos provincie Viennensis: *Nobiscum itaque fraternitas vestra recognoscat, apostolicam sedem pro sui reverentia à vestra etiam provincie Sacerdotibus innumeris Relationibus esse consultam, & per diversarum, quemadmodum vetus consuetudo prescebat, appellationem causarum aut retractata aut confirmata fuisse judicium.* Quæ apud Gallias à primis Ecclesiæ temporibus viguit hac in parte Romanæ Ecclesiæ auctoritas, locum suum etiam hodie apud nos obtinet; redintegrato aliqua ex parte usu Concilij Sardicensis, ut alibi dicitur. *

* Nimirum toto libro septimo hujus operis.

X. Alia est Relationis species, qua Synodi Generales utebantur, ut rerum gestarum seriem apostolicæ sedis per literas insinuarent; quibus Romani Pontificis consensum & exequendi curam petebant. Extant in eo genere officij, Synodi Arelatenfis ad Silvestrum, & Sardicensis ad Iulium epistolæ; item secundæ Synodi, & sequentium Conciliorum, unde patet eo proposito missas, ut debita sedis apostolicæ reverentia servaretur. Quare Concilij Sardicensis Patres Relationem illam ex officio debere satis significant, his verbis: *Hoc enim optimum & valde congruentissimum esse videtur, si ad Caput, id est, ad Petri Apostoli sedem, de singulis quibusque provinciis Domini refrant Sacerdotes.* Orientalium quoque Episcoporum relationem synodicam de Apollinaris hæresi ad se missam ita Damasus excepit ac si debitum sedis apostolicæ munus exsolvisset. Quod testantur epistolæ Damasi ad Orientales prima verba apud Theodoretum: *Quod vestra charitas debitam*

Synodica epist. Concilij Sardic.

sedis apostolicæ reverentiam tribuit, vobis ipsis quoque maximo honori est. Sed de consensu Romani Pontificis, qui rectè etiam apud veteres Confirmatio dicitur, quatenus necessarius esse censeretur, alibi accuratè dicendum est, & de more mittendorum fidei Decretorum ab Occidente in Orientem, & vice versa, quem Synodus Chalcedonensis commendat in Prospinetico sermone ad Marcianum Augustum.

CAPVT XI.

Synopsis.

I. Persona Pontificis à nemine judicatur, ex Synodo Romana sub Symmacho, & ex Entodio. Quia Romanus Episcopus est Caput omnium Sacerdotum.

II. Eadem Ecclesia Gallicana sententia in causa Symmachi; imò pietas major quam Romana Synodi, ex Avito.

III. Antiqua regula, majorem sedem à minore non judicari, ex Cyrillo, Concilio Ephesino, & Chalcedonensi, & Pelagio.

IV. Inde fluxit vulgatum illud, Primam sedem à nemine judicari, in Actis dubijs Sinuesane Synodi; Et in Canonibus Silvestri, rejectis ab Hincmaro.

V. Discussus locus epistolæ Concilij Romani de Damaso apud Concilium aut Consistorium Principis judicando.

VI. Romanum Pontificem à nemine judicandum professus est Carolus M. & ceteri Galli in Synodo Romana. Purgatio Leonis Pape, & Paschalis.

VII. Privilegium illud Romanæ sedis confirmatum ab Octava Synodo. Joannis XII. ex auctoritate reprobata. In causa hæresos & schismatis cessat privilegium.

VIII. Ecclesia Gallicana canones Basiliensis Concilij suscepit; sed Eugeny Pontificis depositioni & electioni Felicis non adhaesit.

IX. Pontifex ab Episcopis moneri potest, & satisfacere tenetur. Ex Octava Synodo, & Petro Damiani.

I. **P**RINCIPEM legibus solutum esse, eo sensu, ut etsi in leges impingat, poenis legum coerceri non possit, communis est Theologorum & Iuriconsultorum sententia; ita ut subditi, qui de Principis statu aliquid decernere sibi liberum esse putaverint, lege Julia majestatis teneantur. In hunc quoque dignitatis gradum adscitum fuisse Romanum Pontificem, Galliarum Reges & Episcopi unà cum ceteris sapissime censuerunt. Symmacho à Clericis Ecclesiæ Romanæ de criminibus atrocissimis accusato, & ab episcopatu per vim depulso, Theodoricus Rex Italiæ cogit plenariam synodum omnium regni sui Sacerdotum, accedente ipsius Symmachi consensu. Liguriæ, Æmiliæ, & Venetiæ Episcopi

literis Regis evocati cum se Romam conferrent, Theodoricum Ravennae commorantem invifunt, & Romanæ fedis Sacerdotem à minoribus Epifcopis judicari non poffe significant: Nec antedictæ fedis antiftitem minorum fubjaciffe iudicio, in propofitione fimili, facile forma aliqua teftaretur; ut docet Romana Synodus III. habita anno quingentesimo fecundo. In eam fententiam conceffit ipfa Synodus: quæ ita Decretum fuum temperavit, ut liberum & immunem à criminibus Symmachum pronuntiaret, quantum ad homines refpicit; fed totius negotij examen arbitrio divino dimifit, cum legatione fua prius monuiffet Senatam Romanam, qui difcuffionem accufationis urgebat, auctoritatem fedis injuftis illis defideriis obftare. Etenim tunc ab omnibus publice afferbatur, fedis apoftolica Præfulem

non poffunt qua ratione in illam cauffam ne leviter quidem potuerit inquirere. Quod Synodus ipfa venerabilis, inquit Avitus, laudabili conftitutione profpicens, cauffam quam, quod falva ejus reverentia dictum fit, penè temerè fufceperat inquirendam, divino potiùs fervavit examini; perstringens tamen prout breviter potuit, nihil vel fibi vel gloriofiffimo viro Theodorico Regi de his qua Papa dicebantur objecta patuiffe. Nolo epiftolam integram tranfcribere, quæ abundè mentem omnium Gallicanorum Sacerdotum explicat: qui concedunt quidem in ceteris Epifcopis, fi quid nutaverit, poffe reformari: At fi Papa Urbis vocatur in dubium, epifcopatus jam videbitur, non Epifcopus, vacillare.

minorum nunquam fubjaciffe fententiæ, ut è Libello accufatorum refert Ennodius Ticienfis in Apologetico; qui robuftiffimis verbis eam afferriorem firmavit, quæ & à Synodo quinta Romana probata eft cum integro Apologetici libello, & deinde à Collegiis in corpus Canonum relata. Aliorum, inquit, forè hominum cauffas Deus voluit homines terminare; fed fedis iftius Præfules fuo fine queftione refervavit arbitrio. Voluit B. Petri Apoftoli fucceffores celo debere tantum innocentiam, & fubtiliffimi difcufforis indagini inviolatam exhibere confcientiam. Hujus autem privilegij ratio inde peritur ab Ennodio, quòd Romanus Epifcopus fit Caput omnium Sacerdotum: Sanctorum voce patet, Pontificum dignitatem fedis ejus factam toto orbe venerabilem, dum illi quidquid fidelium eft ubique fubmittitur, dum totius Corporis Caput effe defignatur.

III. Sanè non omnino aliena videtur à veterum difciplina, Synodi Romanæ, Ennodij Diaconi, & Aviti Viennenfis assertio; fcilicet ex eo capite infcriptum adversus Romanum Epifcopum crimen non fubjacere fynodorum iudicio, quòd major à minore judicari non debeat. Hoc fundamento enim, inter cetera, nititur Cyrillus Patriarcha Alexandrinus, cum in Concilio Ephefino de temeraria & præcipiti adversum fe & Memnonem Ephefinum à Ioanne Patriarcha Antiocheno lata de pofitionis fententia conqueritur; nempe, quòd adversus Majorem Thronum pronuntiari. Sedes enim Alexandrina fuperiorem locum præ Antiochena juxta Nicænam Synodum obtinebat. Rationem iftam non contempfit Synodus Ephefina; quinimò ut vitium hujus fententiæ Celeftino Pontifici probaret, hinc oritura difcordiarum femina profitetur, fi Majores fedes injuria affiendi facultas detur. Concilium Chalcedonenfe in eandem confpirat fententiam, cum inter præcipuas damnati Diofcori cauffas hanc recenferet in Relatione ad Leonem, quòd excommunicationem adversus eum defignaffet cui vineæ custodia à Domino credita eft, quique indefeffam uniendæ Ecclefie curam gerit, id eft, adversus Leonem. Non enim de injufta excommunicatione conqueritur, fed de Diofcori audacia, qui contumaci animo fuperiorem Pontificem excommunicationis meditata contumelia læfit, quam de pofitione Diofcoriulti funt Patres; adeo ut Anatolius Epifcopus Constantinopolitanus dixerit: Propter fidem non eft damnatus Diofcorus, fed quia excommunicationem fecit Domino Archiepifcopo Leoni, & ter vocatus, non accessit. Ceterum excommunicatio illa in Leonem à Diofcoro deftinata, non decreta fuit in Concilio Ephefino I I. ut multi fufpiciantur, fed

Quinta Synod. lib. Syn. Hic Libellus accufatorum fynodali ter ab omnibus fuit acceptus, & ita fine herem fynodorum decretis habetur.

Ennodius in Apol. c. Aliterm. 9. q. 3. apud Gra.

Avitus Epifc. Vien. epif. 31.

Libellus Cyrilli patri. a. Conc. Eph. A. G. 4. pag. 219. a. 27. Meletius voc. 27. 28.

In ep. Synodi Eph. ad Celest. A. G. 4. n. 27. ad hunc die. Chalcedon. A. G. 4. n. 27. Meletius voc. 27. 28.

Relatio Concilij ad Leonem: & de pofitione q. 27. n. 27. Meletius voc. 27. 28.